

עם שובו של גלעד שליט / ראיון עם הגרי אמיתי

למעלה מחמש שנים היה גלעד שליט בשבי החמאס בעזה. הדאגה לגורלו והתפילה לשובו חי, בריא ושלם הייתה כמעט כללית גם אם היה ויכוח לגיטימי מהו "המחיר" שהמדינה יכולה וצריכה "לשלם" עבור שחרורו. להתגייסות ההמונית למענו כמעט ולא היה תקדים. הייתה כאן גם דאגת אמת לגורלו, גם סולידאריות חברתית וגם דאגה למוראל חיילינו בעתיד, שעצם הידיעה שלהם שבכל מקום ובכל מצב שיקלעו אליו – המדינה לא תפקירם, היא חלק מחוסנם ונכונותם להילחם ולהגן על המדינה. אחד למען כולם וכולם למען אחד.

מאות אלפים לקחו חלק במאבק לשחרורו של גלעד, בתמיכה בבני המשפחה, בצעדה ההמונית ממצפה הילה לירושלים ובישיבה עם המשפחה באוהל מול מעונו של רוה"מ בירושלים למעלה משנה תמימה. אלפים השתתפו בתמיכה זו באופן אקטיבי בלקיחת חלק באירועים השונים, בצעדה ובעצרות ואלפים באופן שקט ומופנם, כשהם מתפללים ומפללים יום ליום לשובו של גלעד, חי, בריא ושלם אל חיק משפחתו ולכך שהממשלה והעומד בראשה יחליטו לדבוק בהסכם ובסיכוי לשחרורו של גלעד על אף הסיכון הכרוך בכך (והרי כל חייו בארץ נעים בין סיכוי לסיכון וכל הישגינו כאן הם הודות לכך שתמיד האמנו בסיכויים על אף הסיכונים שהיו כרוכים בהם).

קיבוצים וחברי קיבוצים רבים לקחו חלק במאבק לשחרורו של גלעד, הן כיוזמה אישית והן כיוזמה קיבוצית, הן בצעדה ההמונית ממצפה הילה לירושלים, בעצרת מול שערי עזה, בביקורים אצל משפחת שליט ובקבלות שבת עמה באוהל המחאה בירושלים.

וכולנו חווינו בהתרגשות את יום שחרורו של גלעד השב הביתה, אל חיק משפחתו, חי, בריא ושלם.

הגרי אמיתי ומיכלי פלג התמידו והיו פעילות עם קבוצת חברות מעמק הירדן במאבק לשחרורו של גלעד והיא מספרת על פעילות זו :

באותה תקופה שנודע על חטיפתו של גלעד השתחררה **גיל** בתי מהצבא ונווה עמד להתגייס. חשבתי איך ההורים מתמודדים עם מכה כזאת? ומיד פרצה מלחמת לבנון השנייה בעקבות חטיפתם של **אהוד גולדווסר** ו**ואלדד רגב ז"ל** שלא ידענו מה גורלם... המלחמה נסתיימה והחיילים חזרו ממנה בהרגשה קשה ואני לא הפסקתי לחשוב כאמא על המשפחות שאינן יודעות מה גורל בניהם... אנחנו שולחים את הילדים לצה"ל ומצפים ובוטחים שצה"ל דואג להם...

קרוב לשנה אחרי המלחמה שמעתי שמתארגנת קבוצה בעמק הירדן והגעתי. היו בקבוצה חברות מיישובי עמק הירדן (עין-גב, דגניה א' ועוד). מיכלי הצטרפה אלי והיינו נפגשות בשבת אחה"צ ועומדות בצומת עם מדבקות וסרטים צהובים. בהתחלה היו בעיות עם השוטרים המתנדבים שלא סייעו לנו מאחר והצומת עמוס מאד באלפי מכוניות בשבת. הציבור דווקא עודד, חיזק ושיתף פעולה – צעירים ומבוגרים, יהודים וערבים. הפעילות התחזקה לאחר החזרת גופותיהם של אודי גולדווסר ואלדד רגב ז"ל. במשך הזמן היינו גם בצומת מגידו בניסיון למנוע את ביקורי משפחות האסירים הפלשתינאים מהחמאס והפתח.

היינו בין הראשונים שעמדו בצמתים. נפגשנו עם **נעם שליט** שלא רצה להיאבק עם הממשלה ועם **מיקי גולדווסר** שחזקה אותנו לא לוותר ועם **שמשון ליבמן** ממצפה הילה שעמד בראש המטה להחזרת גלעד והמפגשים אתם חזקו אותנו בפעילותנו. בהתחלה היינו רק נשים, אח"כ הצטרפו אלינו גם גברים, זוגות ונערים מבתי הספר בעמק. הרגשנו שפעילותנו חשובה ובהחלט רצינו להפעיל לחץ על הממשלה לשחרורו של גלעד. ביקרנו גם באוהל המחאה בירושלים.

ניסינו לעורר חברים נוספים מגשר שיבואו אתנו. חברים לא מעטים הגיעו לדגניה אי להפגנה למען שחרורו של גלעד כשהממשלה בקרה וקיימה את ישיבתה שם לכבוד 100 שנות הקיבוץ וכן חברים וילדים רבים היו בשער ועמדו עם כל אזרחי ישראל בדקת הזדהות לשחרורו של גלעד. התגייסתי לעניין למען הילדים שלנו ומתוך הזדהות עם משפחת שליט וגם למען עצמנו וערכינו... ישבתי במרפסת ואתי תומר צלצלה והודיעה לי שיש עסקה. כל הלילה לא ישנתי. ההתרגשות הייתה עצומה... עכשיו צריך לתת למשפחה את הזמן שלהם. אנחנו את תפקידנו סיימנו במפגש מרגש בעמק הירדן בביתה של שרה אנקורי מדגניה אי שרכזה את הקבוצה. כל אחד סיפר על חוויותיו ועל האירועים שליוו אותנו בתקופת המאבק בה פעלנו לשחרורו של גלעד, על הרגע בו נודע לנו על העסקה לשחרורו וכמובן על היום המרגש בו הגיע שוב הביתה. זה המקום לומר שמי שמרגיש שאכפת לו – יקום ויעשה!

גלעד שליט חזר הביתה!!!

בעקבות חזרתו של גלעד שליט מהשבוי, ילדי גן "כלנית" מברכים אותו:
כפיר: "שלום וברוך הבא".
בן: "שלא תהיה בשבי אף פעם".
איתי: "הוא היה בכלא, ואבא ואמא שלו הוציאו אותו משם".
יראל: "ההורים שלו רוצים שהוא יהיה חי, והוא היה שבוי כמו בר כוכבא, כשהוא היה בכלא, כל ילדי הגן דאגו לו. שיהיו לך ימים טובים בבית".
יותם: "שכל ילדי הגן שמחים בשבילך, ההורים והדודים ישמחו וגם אבא ואמא שלך".
ליאב: "ברוך הבא, אנחנו מתגעגעים אליך".
פארן: "העפנו דגלים בשבילך שתחזור".
יעל: "אני ראיתי אותו בטלביזיה בכלא".
זאב: "שהוא ילך לבית שלו".
תמר: "שיהיו לו חברים טובים חיילים, ושיחזור הביתה בשלום".
ענבר: "שהחברים שלו יבואו אליו ויגידו לו שנה טובה".
יהלי: "שגלעד יבוא לבית שלו".

אבי ראה את הנולד/הזמנה לספריה – רוני קרובי

פני 39 שנים, כשאבי למד גיאוגרפיה, באוניברסיטת חיפה, הוא ערך מחקר שבו בדק את ההנחה שלו: על פי הגדרות מתחום הגיאוגרפיה, לקיבוץ, כמעט מיום היווסדו, ישנם לא רק מאפיינים כפריים אלא גם, לא מעט קווים אורבאניים (עירוניים).

אחד הפרמטרים המרכזיים במחקרו היה: **האפיונים של האדריכלות הקיבוצית**. האופי העירוני מתבטא הן באדריכלות של המבנים השונים (בניה לגובה) והן בתכנון והחלוקה הפונקציונאלית של היישוב עצמו. מרכז (מע"ר), איזור מגורים, איזור תעשייה וכד'.

מידי פעם עמרי (אחי), נותן לספריה שלנו ספרים שהמועצה לשימור אתרים, שותפה בהוצאתם.

בראש השנה קבלנו ממנו את הספר: **לא עיר לא כפר: האדריכלות של הקיבוץ 1910-1990**

הספר עב כרס ומרתק ועוסק בייחודיות המרחבית של הקיבוץ. המחבר, **פרדי כהנא** - חבר בית העמק מהאדריכלים הוותיקים בתנועה הקיבוצית ומורה לאדריכלות בטכניון, מציג בספר את הקיבוץ כחלופה רלוונטית ואמיתית לחיים בעיר. לדעתו הקיבוץ וערכיו הם "תופעה מרחבית, תכנונית ואדריכלית, אך מעל לכל אנשית... יכולים לשמש מקור השראה לעתיד." [גב הספר]

זיכרון שעלה בי וגם הוא נוגע במשפחתי, קשור לתערוכה שערכנו, ביוני השנה. בעקבות הביאנאלה לאדריכלות בוונציה, תלינו במועדון, **אברהם זהר** ואני, תמונות של מבנים מקבוצים שונים, שהוצגו בביתן הישראלי באיטליה. התמונות עוררו עניין בינלאומי, משום שהערכים של הבניה והתכנון בקיבוצים – רלוונטיים לשאלות של האדריכלות האורבאנית העכשווית.

למי שבא לתערוכה במועדון, נתנו דף מנחה להתבוננות בתמונות.

על תמונה מס' 18 של מבנה רב קומות, שאלנו את הצופים; עבור מי נבנה הבית הזה.

בעוד שכל השאר הציעו תשובות שונות ולא קלעו בהנחותיהם, **יונה אטרמן ז"ל**, ששנים רבות עסק בבניה, העיף מבט בצילום וידע מיד שהיה זה לול תרנגולות. יונה קשור להורי כי עלה לארץ עם אמי (ועם זאב כץ), באותה האוניה. יחד עם שני הורי היה, בחברת הנוער בגבעת ברנר, בראשית דרכם בארץ.

הספר כמובן שווה קריאה/דפדוף-מעניין, הרבה מעבר לפן האישי שלי ולקשרי המשפחתיים.

במוסף "גלריה" של עיתון "הארץ" כתבה **א. זנדברג**: "הקיבוץ הוא הנוכח-הנעדר הגדול בשיח האדריכלי

ובזירה התכנונית בישראל. **לא עיר – לא כפר**, ספרו החדש של האדריכל **פרדי כהנא**, מסכם את

ההרפתקה בת 100 השנים שקרסה אל ההפרטה – וצופה אל החלופה העתידית לעירוניות." [ע' 6, 6.10.11].

חנצ'ה צרפה את הכתבה לספר.

בעוד שרבים מספידיים את הקיבוץ, צץ לפתע טרנד חדש, בשדה האדריכלות, שמוצא את הקיבוץ ערכי ורלוונטי לימינו. ובזה אבי היה חלוץ שראה את הנולד.

נר זיכרון				
גלעד גנן	ח' חשון	תשמ"א	אוקטובר	1980
שלמה שלמון	ד' חשון	תשנ"ט	אוקטובר	1998
יעקב שלם	ט"ו חשון	תשס"ה	אוקטובר	2004
חנה ריבק	ה' חשון	תשס"ז	אוקטובר	2006
אריה איתן	א' חשון	תש"ע	אוקטובר	2009
משה מורגנשטרן ג'	חשון	תשע"א	אוקטובר	2010

כמה עובדות חיוביות ומרשימות על המדינה ה-100 בגודלה בעולם,

שבה חיה אלפית מתושבי כדור הארץ:

יחסית לגודלה, ישראל היא המדינה קולטת ההגירה הגדולה בעולם.

שיעור הילודה הישראלי הוא הגבוה ביותר בעולם המערבי.

ישראל תופסת את המקום השני בעולם במספר ספרים חדשים לנפש.

הטכנולוגיה שמשמשת את נאס"א למשלוח תמונות וידיאו מ"מאדים" לכדור-הארץ פותחה על ידי שני ישראלים.

מערכת-ההפעלה "ווינדוס XP" פותחה ברובה על ידי מיקרוסופט ישראל.

ה"מסנג'ר" הראשון פותח בשנת 1996 על ידי ארבעה צעירים ישראליים.

חברת מיקרוסופט מחזיקה את מרכז-הפיתוח היחיד שלה מחוץ לארה"ב - בישראל.

24% מכוח-העבודה הישראלי מחזיק בתואר כלשהו, מה שמציב את ישראל במקום השלישי בעולם מבחינה זו, אחרי ארצות-הברית והולנד.

המזרח התיכון ידוע כמקום גידול לעצי דקל. הדקל הממוצע גובהו כשישה מטרים והוא מניב קצת יותר מ-17 ק"ג תמרים בשנה. העצים הישראליים מניבים בממוצע כמעט 182 קילוגרם תמרים בשנה, איסוף הפרי נעשה בעזרת טכנולוגיה ישראלית. טרקטור העולה לגובה העץ עוטרף אותו מכל צדדיו ומאפשר טיפול נוח וזול בגובה.

ישראל פיתחה שיטות הידרולוגיה מדהימות שמאפשרות לגדל יבולים בשטחים הצחיחים ביותר. ישראל חולקת את המידע הזה עם ארצות ועמים רבים, כולל אינדיאנים בני שבט ה"הופי" באריזונה.

מרכז הפיתוח הגדול ביותר של מוטורולה נמצא בישראל.

שני ישראלים מחזיקים בשיא העולמי ביבול כותנה לדונם (245 ק"ג). הממוצע העולמי עומד על 70 קילו בלבד.

ישראל היא המדינה היחידה בעולם שנכנסה למאה ה-21 עם גידול במספר העצים שבה.

בישראל יש יותר מוזיאונים באופן יחסי לגודל האוכלוסייה מאשר בכל מדינה אחרת.

ההשקיה בטפטפות היא המצאה ישראלית שחוסכת מים באופן משמעותי בכל העולם.

ישראל מובילה בעולם במספר המדענים והטכנאים בכוח-העבודה שלה.

בישראל יש האחוז הגבוה ביותר של מחשבים אישיים.

ישראל שלחה 120 רופאים לאזורים מוכי הצונאמי באסיה, כמו גם 82 טון של ציוד רפואי וסיוע הומניטארי. היא הייתה אחת המדינות הראשונות שנרתמו לעזרה לאחר האסון.

כלכלת ישראל גדולה יותר מאלו של כל שכנותיה יחד.

ישראל מפיקה יותר עבודות מדעיות לנפש מאשר כל מדינה אחרת בעולם.

ישראל היא אחת משמונה המדינות היחידות בעולם שיכולות לשגר לוויינים לחלל.

85% מהאשפה בישראל מטופלים באופן ידידותי לסביבה.

הישראלים הם העם שהאחוז הגבוה ביותר ממנו מחזיק בפטנט רשום.

שירותי-הביטחון הישראלים נהנים מהערכה רבה בכל העולם, ששומרי הראש בסדרה הפופולארית 'ארטמיס פאול', שחברה על ידי סופר אירי, מתוארים כעוברים את הכשרתם בישראל. חברות תעופה מכל העולם באות ללמוד בישראל איך ליצור סידורי בטיחות מקסימאליים בנמלי תעופה וטיסות.

בשנת אלפיים ההכנסה לנפש בישראל הייתה גדולה מההכנסה לנפש בבריטניה,

אז כן, עדיין יש הרבה בעיות. וגם אם עדיין אנחנו איננו מרוצים, נחמד לפעמים להסתכל בחצי המלא של כוס-מציאותנו!

